Постука знов сусідка опівночі,
Нічого не пояснить. Не захоче…
І через слово все: пробач, пробач…
Крізь двері ванни вчую її плач.
Не спатиме, чекатиме світання
На краєчку просторого дивана,
Я всі слова в думках переберу,
Втішатиму як подругу, сестру.
А вікна засіватиме пороша…
Вона все жебонітиме: хороший,
Що дуже добрий, щедрий чоловік,
То мабуть на роботі хтось допік…
І кров’ю запливатимуть зіниці,
А синява —— по шиї, по обличчю.
Укотре їй заварюватиму чай,
І вкотре їй казатиму: тікай!
Світ за очі! Покинь усе, дитино!
Згадай, що ти є жінка і людина…
Не з хвилювання, й зовсім не зі зла,
Колись давно я також там була,
І добре знаю, як ламає й тисне
Кулак і страх, як затяга гнилизна,
А серце іще бавиться в ляльки
Бо юні, зеленесенькі роки.
Той чоловік від тебе не відступить,
Збери себе, зліпи себе докупи!
Усе, що там вже більше не твоє,
За нього він затопче і уб’є!

Вона піде у снігову порошу,
Попросить шалик і ще троньки грошей.
Тендітна постать ковза по льоду,
І хриплий голос: я піду… іду!
Гойднеться хуртовина навдогінці

Непросто буде цій маленькій жінці,
Коли такий похмурий небокрай.
Тікай, щодуху, люба, утікай!

І знову стук. І паморозь по шкірі,
І б’є у очі дикий погляд звіра,
Так дивиться затравлена пітьма...
— Нема її, — кажу, — уже нема!
Тут марні умовляння і погрози,
Я знаю всі його метаморфози,
Він знов співа, як любить він її…
По стінах тінь голодної змії,
А по вологім білім рушникові
Ще теплі, ще течуть краплини крові…

Наталя Дзюбенко-Мейс